

— Стига си ми бжбралъ, прекжснахъ азъ разсжжденията му. — Давай по-скоро парите, или азъ ща да та испжда отъ тука.

Савеличъ ма поглѣда съ дълбока скжрбъ и отиде да плаща дългътъ ми. Мене ми дожалъ за бѣдното старче; но азъ искахъ да излѣза на воля и да докажа съкиму, че не сжмъ вече дѣте. Парите бѣха дадени на Зурнна. Савеличъ прибжрза да ма изведе изъ проклѣтото кавене. Той са вжрна при мене съ извѣстие, че конете сж вече готови. Съ безпокойна совѣсть и съ раскаяние излѣзохъ азъ изъ Симбирскъ, безъ да са проста съ учителътъ си. — Азъ и не мислѣхъ вече да са срѣшна съ него на тоя свѣтъ.

ГЛАВА II.

Водачъ.

Моите пжтни размишления бѣхж твжрде неприятни. Онова, което изиграха отъ мене, по тогавашните цѣни, бѣше не твжрде малко. Азъ не можѣхъ да са не сжзная въ душата си, че моето поведение въ Симбирскъ бѣше твжрде глупаво, но не признавахъ вините си предъ Савелича. Сичкото това ма мжчеше доста силно. Старецътъ сѣдеше печално отпредъ, — като са бѣше обжрналъ на страна, — мжчеше и помѣкогашъ са пооткашлюваше. Азъ искахъ да са помира съ него безъ друго, но не знаѣхъ отъ дѣ да начена. Най-послѣ азъ му казахъ: «Е, е, Савеличъ! време е вече да са помиримъ. Азъ сжмъ виновенъ. Виждамъ и самъ, че сжмъ виновенъ. Вчера азъ та помжчихъ малко и карахъ ти са напразно. Обѣщавамъ ти са за напредъ да бжда по-у-